

PISSARRA
69

d'enfrontar els docents. I, compte! no es tracta tant que l'ensenyant

adquireixi un comportament moral hipòcrita, vinculat a la "moral vocacional" a què he fet referència suara, sinó que sigui un professional tècnicament preparat que pugui exercir el seu treball de la millor manera possible.

De l'ensenyant d'avui s'exigeix no només que transmeti coneixements sinó que ensenyi tècniques de treball i d'estudi, que mantingui una àmplia relació amb els pares i les mares dels seus alumnes, que ensenyi a pensar, a conèixer i ni més ni menys que ensenyi als seus alumnes a ser persones (*).

Aquesta exigència que hom espera del professional docent el manté "fermat" en una angoixa permanent, i no és estrany, ja que s'exigeix que sigui un petit "superman". I si no és així, quin equilibri personal ha de posseir un professional per ensenyar a conèixer, a pensar, a ser persona? ¿Hi ha, potser, cap altre professional a qui s'exigeixi aquesta responsabilitat? ¿Com hauria de valorar la societat unes persones que porten el pes i la responsabilitat d'ensenyar a conèixer i a ser persones als seus fills? ¿Com serem capaços els professionals de l'educació -al marge de majors o menors suports institucionals- de transmetre a la societat que volem exercir aquesta tasca el millor possible, amb totes les ajudes que calgui i no només -tot i ser important-, la de guardar infants i adolescents unes hores cada dia?

Quan acabo aquestes reflexions m'arriba la notícia de l'agressió soferta, a mans d'unes mares, per dues professores de sengles centres públics de Palma. Veritat que és desencoratjador? □

Ministeri d'Educació i Ciència, 1992
Mestre. Inspector d'Educació

(*) Orientació i Tutoria a Primària

LA FORMACIÓ INICIAL DEL PROFESSORAT

Fuensanta Vidal Coy (*)

Per què no es pot exercir la medicina sense tenir el títol de metge? Per què no es pot exercir l'advocacia si hom no és advocat? La resposta sembla òbvia: l'exercici de determinades professions exigeix possessió d'una titulació concreta, sense la qual no només és impossible sinó fins i tot il·legal aquest exercici. No obstant, no és aquest el cas de la professió docent. Probablement sigui l'ensenyança una de les poques professions per a les quals, tot i essent necessària una titulació universitària, no n'hi ha cap d'específica.

A partir de l'entrada en vigor de la LOGSE (octubre del 90), per a exercir la docència en l'Educació Infantil i en la, fins ara, EGB és indispensable tenir la Diplomatura expedida per l'Escola Universitària de Formació del Professorat d'EGB. Però, en el cas de les Ensenyances Mitges, pròximament Ensenyança Secundària, això no és així. L'únic requisit per presentar-se a l'accés a la Funció Pública Docent d'Ensenyança Secundària és tenir una llicenciatura. I d'aquesta manera ens trobem que, d'un temps cap aquí, estan aterrant en els centres d'ensenyances mitges persones llicenciades en Medicina, Dret, Arquitectura, etc.

Des de la nostra perspectiva, aquesta situació provoca, per una part, la sensació que és l'ensenyança la que ha de solucionar el problema de l'atur estructural d'un país: qualsevol titulat que no trobi feina en la seva especialitat, pot intentar-ho en l'ensenyança; per altra, mostra la poca estima que l'Administració té per la tasca docent per a la que no s'exigeix qualificació professional específica.

Se suposa que els continguts "estructurats" que s'adquireixen al llarg de cinc anys de carrera són més que suficients per a impartir classes en qualsevol nivell educatiu. No obstant, en el treball docent és tan important el que es transmet com la manera de transmetre-ho. És a dir, no és suficient saber, s'ha de saber ensenyar el que se sap. És aquí, al nostre entendre, on falla la formació inicial dels actuals docents. Amb l'excepció dels estudis de les Facultats de Filosofia i Ciències de l'Educació, per a la resta els coneixements de psicologia, pedagogia i didàctica hi són de més. Amb un accelerat "1r. i 2n. cicle de Formació del Professorat", pel qual s'expedeix el "Certificat d'Aptitud Pedagògica", es dona per solucionada aquesta mancança tan greu per al docent.

Per altra part, per quina raó per a dedicar-se a una mateixa professió (la docència) es fan estudis de diferent nivell (diplomatura/licenciatura)? Per ventura al pediatre, pel fet de tractar nins, se li exigeix menys titulació que al geriatre, que s'ocupa dels més majors? És diferent la seva formació inicial?

En conseqüència, i perquè creiem que l'adequada consideració social del treball docent passa per deixar de ser un "caixó de sastre" on hi càpiga qualsevol titulació universitària, sense més bagatge psicològic i didàctic, és la raó per la qual reivindicam una formació inicial científica i superior, específica per a l'exercici del treball docent i una formació contínua al llarg de tota la nostra vida professional. □

Professora d'Ensenyances Mitges